

LUTHERSK VÄRLDSMISSION INFÖR PORTO ALEGRE 1970

av

CARL-J. HELLBERG

Inför Porto Alegre 1970 varken kan eller får vi bortse från tongångar och impulser från Uppsala 1968. Orden från Uppenbarelseboken 21:5 «Se jag gör allting nytt», gjordes till tema för Världskyrkorådets möte. De orden innehåller ett löfte från Kyrkans Herre och världens Frälsare — att det är Han som är «given all makt i himmelen och på jorden» och som därför ensam kan göra allting nytt, kan förnya den enskilda människan liksom också hela skapelsen och kristenheten. Men orden innebär också en uppfordran till självbesinning, när det gäller den enskilde kristnes, liksom också hela kyrkans ansvar i en värld i förvandling. Är vi trogna den Herre som äger makt att förnya, förändra världens villkor, följer vi Honom i Hans förnyande omskapelse, är vi med Honom, där Han just nu söker människan i hennes situation i en komplicerad värld fylld av omstörtningar och förvandlingar, eller har vi så låst oss fast i några en gång för alla givna arbetsmönster och tolkningar att vi nu lämnats hopplöst efter, inte längre når fram med vår uppgift, med vårt budskap?

Detta var kanske en av huvudfrågorna som delegaterna i Uppsala 1968 ställdes inför. Detta var ett världskyrkomöte som ägde rum mitt i korsdraget av världens starka vindar av förändringar, vindar, som pressade på och fick invanda tänkesätt och attityder att vackla. Mer än något annat blev det som skedde och sades i Uppsala en påminnelse till kyrkan, att dess arbete, dess ansvar och dess möjligheter inte gäller traditionella institutioner och organisationer utan den enskilda människan i hennes situation. Detta gäller då också den missionerande kyrkan — när människans situation förändras, påverkas också missionens arbets-

villkor. Rent påtagligt visar sig detta i det praktiska utförandet av missionens dagliga arbete, i dess ställningstagande till dagsaktuella sociala, politiska och kulturella strömningar i den värld i vilken missionens budskap nu når ut. Hur ställer sig den missionerande kyrkan till de sociala och politiska problem och orättvisor, som just nu drabbar miljoner av världens människor, vilka krafter frigöres, när budskapet om Kristus når dessa människor, och i vad mån är kyrkan beredd att acceptera eller taga på sig konsekvenserna av dessa krafters frigörelse? Frågan kan också ställas så: Är kyrkan beredd att i lydnad mot sin Herre identifiera sig med dessa människors situation, att bära korset med och för dessa människor? Denna och liknande frågor aktualiserades gång på gång under dagarna i Uppsala — och frågorna går nu vidare ut till kyrkosamfund, missionssällskap, enskilda församlingar och individuella kristna. I vad mån är vi beredda att anpassa vårt arbete till den enskilda människans situation i en värld i förvandling?

Det räcker emellertid inte med enbart praktisk och strategisk anpassningsförmåga om den missionerande kyrkan skall kunna fullgöra sin uppgift att nå ut med budskapet till den enskilda människan i en värld i förvandling. Kyrkan måste vara beredd att på nytt se sin uppgift som missionerande kyrka i ljuset av Bibeln. Det gäller här en ödmjuk, realistisk självbesinning inför den teologiska, den bibliska grundvalen för missionsuppgiften. Ödmjuk — därför att kallelsen till mission förblir densamma också i dagens värld av förändringar — nämligen att i den treenige Gudens namn gå ut med budskapet om Guds kärlek till världen, uppenbarad i Jesus Kristus. Realistisk — därför att här gäller det att i Skriftens ljus se hur den uppståndne, levande Herren nu uppsöker och identifierar sig med dagens lidande mänsklighet — se detta i ljuset av hur Skriften uppenbarar Hans nåd ock kärlek.

Det blev aldrig tid för en sådan stillsam, realistisk självbesinning under de hektiska dagarna i Uppsala sommaren 1968. Det hade man väl kanske inte heller kunnat begära. Om man så här i efterhand skall komma med någon kritik, träffar denna väl närmast

förberedelserna inför Uppsala 1968. Världskyrkorådets generalförsamling hade föregåtts av den socialietiska expertkonferensen i Genève 1966 med huvudaccenten på kravet på förändring och revolution, på det kristna ansvaret för nöden i världen, på radikala signaler i fråga om samhällets förändringar och en aktivisering av kristenheten vid genomförandet av dessa förändringar. Impulser som gav utslag i Uppsala utgick också från den konferens som i april 1968 hölls i Beirut gemensamt för Kyrkornas Världsråd och den Påvliga Komissionen för Rättfärdighet och Fred. Kyrkorna uppmanades där att ställa i förgrunden av sin undervisning frågan om kristet engagemang för världens enhet, rättvisa och utveckling. Det gällde i Beirut ingenting mindre än en reformation av kyrkornas struktur och program så att de bättre skulle svara mot kravet på en världsomfattande rättvisa. Så blev förberedelserna inför Uppsala mer en — visserligen viktig — analys av världsläget och den kristna kyrkans roll när det gäller att verka för en ny mänsklig solidaritet och rättvisa under kristet förtecken än en nog ändå viktigare självbesinning i Skriftens ljus när det gäller den missionerande kyrkans uppgift att göra Kristus levande för den enskilde — eller för att använda populär missionsterminologi — i Uppsala 1968 kom den horisontala linjen att dominera på den vertikalas bekostnad vid formuleringen av en missionsteologi.

Mot bakgrunden av denna ofullständiga snabbteckning av Uppsala 1968 skall vi alltså nu se på luthersk världsmission inför Porto Alegre 1970. Temat för Lutherska Världsförbundets generalförsamling 1970 har fastställts till Sänd till världen — Sent into the World. Själva ämnet för generalförsamlingen tycks inbjuda till en fortsatt analys av världen och kyrkans uppgift i världen för att med den utgångspunkten bestämma sändningens innehåll och målsättning. Tongångarna från Uppsala 1968 verkar gå i riktning mot ett allt starkare utrymme för sekulariserings-teologin också i den ekumeniska missionsdebatten. Det kan kanske sägas, att ett större engagemang i en sådan debatt från skandinavisk sida nog bör hälsas med tillfredsställelse, som ett värdefullt komplement till ett annars nog ganska ensidigt, kon-

servativt missionstänkande. Samtidigt är det emellertid på sin plats att vi respekterar alla dem som särskilt efter Uppsala 1968 känner oro inför vad en missionsteologi, dominerad av den horisontala linjen med en socialt och politiskt betingad förkunnelse av evangelium, kan betyda, när det gäller en urvattning av budskapets innehåll — den enskilda människans frälsning genom tro på Kristus Jesus. Inför Porto Alegre krävs alltså en viss vaksamhet inför något, som kan tolkas som en tendens i själva ämnets formulering — en vaksamhet, som tar sig uttryck i ett vakthållande kring det kristna budskapets egenart — att vinna den enskilda människan till en frälsande tro på Kristus. Erfarenheten lär oss, att det, som av en kristendomslikgiltig, socialhumanistiskt inriktad världsopinion hälsas som «nya, friska tongångar i den kristna kyrkans moderna missionsdebatt» bör tjäna som en varningssignal i vårt aktgivande på det, som är själva kärnan i vår kallelse som kristen, missionerande kyrka. Men vaksamhet är inte detsamma som ett förkastande. Kyrkan är sänd till världen med sitt missionerande budskap, — och denna sändning innebär också en uppgift i världen och *för* världen, liksom också för den enskilde, som nås av detta budskap i hennes situation i världen.

Vad innebär då temat för Porto Alegre 1970 för luthersk världsmision? Utgångspunkten är sändningens traditionella av Skriften bestämda innehåll så som det riktar sig till människan i hennes situation i världen. Människan betyder här, dels bäraren av budskapet ut till världen, dels mottagaren av budskapet i hennes förhållande till Gud och den av Gud skapade världen. Med detta har vi kanske också nått fram till en möjlig utgångspunkt för en formulering av ett missionstänkande som kan tillvarata det nödvändiga och värdefulla i både vertikalt och horisontalt betingad missionsteologi — en strategi som inte sätter socioetiskt betingad sekulariseringsteologi i motsats till det frälsningsavgörande ställningstagandet inför Kristus hos den enskilde — utan som ser båda linjerna som nödvändiga komponenter i den missionerande kyrkans uppgift. Denna uppgift utföres i världen, riktar sig till människor, som lever i världen och kräver därför ett den missionerande kyrkans aktiva intresse för och engagemang i vad som

socialt, politiskt, ekonomiskt och kulturellt sker i världen. Samtidigt måste vi emellertid erkänna vår begränsning vid tolkningen av det som sker i världen så att vårt förnuft och vår begränsade slutledningsförmåga inte ensamt får bestämma vår formulering av en möjlig missionsstrategi. Varje missionsstrategi har sin oföränderliga utgångspunkt i Guds eget vittnesbörd i Skriften. Det gäller alltså för oss, att i Skriftens ljus se hur Guds rike bryter fram i världen också i vår tid och hur frälsningen i Kristus gäller också vår tids människor i deras speciella situation, i deras miljö och under de villkor i vilka de lever sitt liv i världen. Så ställer oss Skriften inför en dubbel uppgift: dels att se missionsuppdraget mot bakgrunden av Guds suveräna majestät, Gud som genom skapelsen uppenbarar sig som hela världens och mänsklighetens Herre, dels att se det mot bakgrunden av Guds uppenbarelse i Kristus Jesus som alla människors Frälsare. Guds uppenbarelse i skapelsen, i människans sociala, politiska och kulturella situation kan inte skiljas från Hans speciella uppenbarelse i Kristus som varje människas Frälsare — i båda fallen gäller det ett verk som Han utför med och för den människa, som Han har skapat till sin avbild.

Låt oss därför först se hur Gud uppenbarar sig som skapelsens herre för den enskilde människan i hennes situation i världen. Gud skapade inte människan till att leva för sig själv, som en isolerad varelse. Från början sattes människan in i ett socialt sammanhang och fick där sitt uppdrag i enlighet med Guds egen vilja i skapelsen. Hon blev från början ett Guds verktyg vid fullgörandet av Hans avsikt med sin skapade värld. Därför skulle hon uppfylla jorden, ha uppsikt över Guds skapade varelser och vårda sig om dem och om sina egna efterkommande, leva och verka för andra i enlighet med Guds vilja. Skapelsen kan ses som begynnelsen av en kedjereaktion, en process som har sin utgångspunkt i och hämtar sin kraft från Gud själv och som leder fram mot en av Gud själv bestämd slutpunkt, och där Gud kallar generation efter generation av människor till aktivt medansvar vid fullgörandet av Hans vilja. Nu lär oss Skriften, att den ursprungliga harmonien mellan Gud och människan och därmed

mellan Gud och Hans skapelse bröts genom fallet. Människan förkastade Gud som centrum för sitt eget liv och därmed också Guds ära som motiv för sitt förhållande till och användande av Guds skapelse. Människans uppror mot Gud innebär emellertid inte, att Gud å sin sida upphör att använda sig av mänskliga sociala, politiska och kulturella ordningar vid genomförandet av sin vilja med skapelsen. Han är skapelsens suveräne herre och dessa ordningar är hans egna ordningar, insatta av honom för genomförandet av hans vilja med skapelsen. Detta innebär då vidare, att människan, även efter fallet, i sitt uppror mot Gud, ändå direkt fortsätter att tjäna Guds vilja i den mänskliga ordning i vilken hon är insatt – genom att föda den hungriga, genom att taga hand om den nödställda, verka för fred och rättvisa i mänsklig samlevnad och genom att främja kulturell och social nyskapelse i det mänskliga samhället.

Så fanns den sociala aspekten med från början, också i Jesu offentliga verksamhet, i hans uppenbarelse av Guds vilja. Han förkunnade Guds rike, inte enbart i ord utan också i gärning. Det sociala engagemanget hörde med till frälsningsuppenbarelsen i Kristus. Riket blev påtagligt, synligt närvarande och levandegjort, genom de kraftgärningar han utförde till nästans tjänst, genom att ge mat åt de hungrande, genom att ge hälsan tillbaka åt de sjuka eller genom att återföra döda till liv, till fortsatt tjänst åt nästan, under jordelivets villkor. Så bröt Gudsrikets krafter öppet fram genom honom, vars hela liv var en enda tjänst åt mänskligheten med alla dess ordningar, alla dess brister och behov och med all dess nöd, men också med alla dess möjligheter att i lydnad tjäna Guds vilja. Denna sociala aspekt finns därför också med i Jesu kallelse till den missionerande kyrkan av i dag: «Så som Fadern har sänt mig, så sänder jag också eder» (Joh. 20:21). De krafter till social, politisk och kulturell verksamhet och nyskapelse, som finns hos oss människor, är ingivna av Gud – att användas och aktiveras inte till självisk makt eller vinning utan till nästans tjänst för att därmed göra Guds vilja gällande.

Här ställs den missionerande kyrkan inför ett ansvar, när det gäller att engagera sig för vad som sker i vår värld av i dag. Det

är ett ansvar till kristen medmänsklighet i en krympande värld, där alla är beroende av varandra, och där ingen kan ställa sig likgiltig inför vad som händer nästan i grannhuset eller på en annan kontinent, bara några timmars flygfärd från den egna lugna härden. Det hör med till missionsuppgiften inte bara att lindra nöden utan också att undergräva dess möjligheter att sprida sig och att skapa förutsättningar för att människor kan existera tillsammans som Guds skapade varelser i rättvisa och fred. Så når oss budskapet från Uppsala om ökat inomvärldsligt ansvar från kyrkans sida som en hälsosam påminnelse om en viktig sida av vår missionsuppgift. Budskapet gäller inte enbart en frälsning hinsides, det gäller ett levandegörande av Guds vilja med skapelsen sådan vi möter den här och nu. Mission måste räkna med, använda sig av och genomsyra den kultur och de sociala ordningar, som redan finns på plats, när budskapet förkunnas — det är något som missionshistorien har lärt oss. Hos somliga finns en kanske hälsosam reaktion mot en ensidigt socialt inriktad evangelieförkunnelse, som tenderar till att degradera evangelium till ett socialt, inomvärldsligt, eller politiskt betingat budskap, och som förvandlar kyrkan till en social välfärdsinrättning eller ett politiskt maktmedel. Vi måste emellertid se detta mer som en reaktion mot en ensidig överdrift, än som ett förkastande av detta ansvar. I missionsuppdraget ligger nämligen också ansvaret för nästans timliga välfärd båda som enskild individ och som infogad i ett bestämt samhällssystem och kulturmönster.

Men lär oss inte Skriften, att denna värld och denna tillvaro ligger inom världsfurstens herravälde? Det vore naturligtvis bibliskt oriktigt, om vi i vårt missionsarbete undervärderade det ondas makt och inflytande i världen och över människan. Men därmed får vi inte bortse från den kanske väsentligaste sidan av Skriftens lära om Gud i hans förhållande till världen. Han är världens och mänsklighetens suveräne härskare, som trots ondskan ändå alltid har initiativet i sin hand (Daniel 4:35). Han leder historiens gång och bestämmer dess slut i enlighet med sin vilja (Ef. 1:10). Människan äger visserligen sin fria vilja att välja eller förkasta Gud — men oberoende av hennes val står hon

ändå inställd i den bestämda ordning, eller — för att använda Luthers uttryck — i det stånd som Gud har fastställt för hennes liv. Missionens budskap når människan i hennes stånd, i hennes vardag, där Gud redan innan hon kommit till tro använder sig av henne. När en människa blir kristen, betyder detta inte, att hon tages ut ur sitt medmänskliga sammanhang — tvärtom, blir hon starkare än tidigare, medveten om betydelsen av detta sammanhang. Det är något, som hon inte själv har valt utan där hon har placerats in av Gud för att fullgöra Guds vilja. Detta uppdrag, i kallelsen, i ståndet, riktar sig utåt mot nästan, mot den egna familjen, den egna nationen, den egna sociala, politiska och kulturella ordningen. Här kan bara antydans den betydelse som den lutherska kallelseleläran och tvåriksläran kan få för en djupare förståelse av den horisontala dimensionen i modern missionsteologi och att just därför denna aspekt inom luthersk missionsteologi inte får tappas bort när vi nu förbereder oss inför Porto Alegre 1970 — två år efter Uppsala 1968.

Men Skriften ställer oss också inför uppgiften att se missionen mot bakgrunden av Guds uppenbarelse i Kristus Jesus som alla människors Frälsare. Ämnet för Jesu förkunnelse var från början och sedan rakt igenom hela hans offentliga verksamhet Gudsriket — inte som något som låg i en okänd framtid — utan som något, som bröt fram, fanns här och nu, i och genom honom. Det är av intresse att se, hur människor reagerade inför denna proklamation, denna förkunnelse. Man var positiv inför tanken att Gudsrikets inbrytande ställde den enskilde inför kravet på sinnesförändring och omvändelse. Däremot när Jesus uppenbarade djupet av Gudsrikets hemlighet — att det gällde en Guds fria nåd som erbjöds syndare, blev hans förkunnelse till en stötesten — väckte anstöt. Därför blev korset — och förblir väl i alla tider — stötestenen för människans försök att på ett rationellt sätt söka gemenskap med Gud. Korset ställer människan inför kravet att ge upp sina egna försök att nå fram till en rationell förståelse av Guds frälsningsplan — för att i stället i tro taga emot den Guds nåd som söker gemenskap med henne som syndare genom att själv dö för hennes synds skull. Den tomma graven står som

löftets inregel varigenom Gud här och nu erbjuder det eviga livets gemenskap med honom i tron. Missionsbefallningen gäller ett proklamerande av denna Guds irrationella frälsningsväg, uppenbarad i Kristus Jesus. Budskapet gäller alla nationer, skall nå ut till alla folk för att där bli mottaget av syndare, som inte ställer anspråk på att «få nåd». Missionsuppdraget gäller alltså ett förkunnande av en frälsning, som redan är beredd, är slutförd, och som nu ligger färdig att tagas emot av syndare som en fri nåd mottaget i tro. Man kan säga, att förkunnelsen helt enkelt innebär rätt information om vad Skriften lär om synd och död för människan, som lever utan Gud och om det glada budskap om uppståndelse och liv av nåd, som Gud ger i Kristus.

Nu måste de, som ger denna information, själva vara övertygade om informationens riktighet, d. v. s. själva tro på Kristus. Deras uppgift är inte att tillrättalägga eller bevisa — de är här-older som i ord och gärning förkunnar sin egen övertygelse om informationens riktighet. Det beror inte av deras strategi eller planläggning om budskapet skall nå fram och bli mottaget av andra — de är bara redskap, har fått ett uppdrag, Gud själv uppväcker tron. Detta betyder emellertid inte att vi bara kan slunga ut budskapet med ett «tag emot det, eller låt bli». Varje generation av budbärare ställes inför ansvaret att se till att informationen «går hem», att den når människor i den situation, där de befinner sig, når dem på ett språk, som de förstår och kan taga emot. Nu innebär detta inte en förändring av budskapets innehåll utan bara av formen, metoden för proklamationen i ord och gärning för att göra Guds uppenbarelse i Kristus levande för dem, som nås av det glada budskapet. Evangelium är inte en samling filosofiska idéer för diskussion eller för modifiering och anpassning efter tidens krav — men det är en historisk verklighet som måste presenteras på ett för mottagaren begripligt sätt.

Proklamationen sker inom kyrkans ram. Med kyrkan menas därmed inte något geografiskt, organisatoriskt eller konfessionellt begränsat, utan gemenskapen av dem, som i tro har tagit emot evangelium. Dessa utgör Guds folk på vandring genom historien, över ständigt nya generationer och ut till nya nationer och folk,

Guds budbärare, som i ord och gärning proklamerar det glada budskapet för att så bereda vägen för Kristi återkomst och historiens fulländning. Så måste kyrkan, för att använda Visser't Hoofts, ord, vara «a witnessing and a serving church, and that in such a way that its mission is the mission of a servant Church and its service of a missionary Church».

I betonandet av förkunnelsen som en proklamation, en rätt information om vad Skriften lär om Guds nåd i Kristus Jesus liksom i betonandet av Kyrkan som de troendes samfund har luthersk teologi ett ansvar, som måste komma till uttryck när vi nu förbereder oss inför den självbesinning och kraftsamling till nya initiativ som vår generalförsamling i Porto Alegre ställer oss inför. Samtidigt måste vi komma till en djupare men också friskare och djärvare förståelse av den sida av proklamationen som bäst kan utföras i tjänst åt nästan. Här möter oss en rad av hinder och betänkligheter i traditionell luthersk inställning till «gärningslära» som kanske nu måste omvärderas mot bakgrunden av en helt ny världssituation som kräver handling mer än ord och där handlingen blir den mest effektiva förkunnelsen.

Inför Porto Alegre 1970 med dess krav på självbesinning och kraftsamling inför framtiden möter vi alltså en rad frågor som gäller både vår missionsteologi och vår traditionella missionsmetodik och strategi. Vi lever i en värld i förvandling och detta präglar också missionens arbetsvillkor. Missionen från kyrkan i västerlandet integreras i de unga kyrkorna. Samtidigt sker en missionens internationalisering, vilket djupast sett betyder, att den geografiska skiljelinjen mellan sändande och mottagande kyrkor försvinner — missionens frontlinje upphör att vara geografiskt bestämd — utan skär nu i stället rakt igenom mänskligheten, följer linjen mellan tro och otro, gäller alla sex kontinenterna. Vad innebär nu detta för våra traditionella missionsällskap? Vilka krav ställs vi inför, när det gäller att göra Kristus på nytt levande i en värld i förvandling, och vilka frågor möter vi som konfessionell mission med tanke på missionens ekumeniska dimension?

Våra missionsällskap representerar inom kyrkans ram det

dynamiska apostolatet, som ständigt måste befinna sig på vandring och föra budskapet vidare. När vi i dag ställs inför de problem, som hör samman med integration av kyrka och mission, så kan ingen av oss förneka — utan vi måste snarare alla beklaga — att det existerar spänning och missförstånd mellan s. k. unga kyrkor och deras understödjande missioner. Inför detta måste vi som missioner ställa den självvrannsakande frågan, om vi har så förvandlat vårt dynamiska apostolat, att det nu har blivit en statisk, tungrodd organisation, inlåst i ett bestämt arbetsmönster och därför utan förutsättning för anpassning till nya arbetsvillkor. Är det vår egen tradition — eller är det dagens behov på missionsmarken, som får bestämma våra arbetsprinciper? Hur ställer vi oss inför de nya uppgifter — och möjligheter — som en integrering av kyrka och mission innebär för fullgörandet av vår apostoliska kallelse? Är vi beredda att ge avkall på prestige och inflytande eller slår vi vakt om en traditionell «vi vet bäst»-attityd? Vilken är då vår uppgift, om inte just detta att våga ge avkall på inkörda arbetsmönster, utan att därmed förlora vår identitet som dynamiskt apostolat? Endast så kan den kraft som en gång drev oss ut i missionens tjänst bli en del av den nya kyrkans eget liv. Uppdraget ställer oss inför kravet på «Fellowship in Mission» oberoende av ras, nation, tradition, eller geografisk begränsning — så att vi tillsammans blir ett levande vittnesbörd om den enhet i tron på Kristus som tvingar oss att gemensamt föra budskapet vidare.

Missionsuppdraget gäller nu alla sex kontinenterna — där måste vi göra Kristus levande för människan av i dag, i hennes komplicerade annorlunda situation. Det finns en tendens i tiden att begränsa det onda till en sorts asocial benägenhet, en revolt mot det goda i det mänskliga samhället — och därmed förminska eller bortse från individens personliga ansvar, uppfattningen av synden som min synd, mitt eget skadande av nästan. Ett levandegörande av Kristus måste därför innebära att individen ställs inför korset just som enskild individ, så att hon ser sin egen skuld i det lidande, som övergår världen, och som Kristus bär på sitt kors. Kollektiv ansvarskänsla kan aldrig ersätta personligt synd-

medvetande som dynamisk bakgrund till kristet, socialt engagemang. Samtidigt måste vi vara medvetna om att vår tids människor med all sin kunskap om tidens sociala och politiska problem ofta är gripna av en hopplös pessimism. Där har kristet socialt engagemang en speciell missionsuppgift med sin optimistiska, fasta tro på Guds seger. Det blir en tjänst «trots allt» och «mot alla odds», som i sig själv blir ett vittnesbörd om Kristi segrande närvaro här och nu i varje mänsklig nödsituation.

Till sist skall här bara nämnas något om missionens ekumeniska dimension. Mission tvingar fram ett fördjupat ekumeniskt engagemang — kravet från de unga kyrkor som växer fram där missionens budskap har förkunnats gäller just trons gemenskap mellan alla kristna. De kyrkor som uppstått genom lutherskt missionsarbete är i dag på väg att bryta sig ut ur traditionell, luthersk isolering. Man möter hos dem en växande förståelse för den egna missionsuppgiften, som endast kan utföras i samarbete med andra kristna samfund. De tar ett ständigt växande ansvar i de egna ländernas politiska och sociala situation, men i gemenskap med andra kristna bröder, och de står öppna för ett aktivt deltagande i interkonfessionella och konfessionella världsorganisationer. Så lever vi i dag i ekumenikens tidevarv, där kyrkor av olika konfessioner söker kontakt med varandra och där initiativen ofta kommer från s. k. unga kyrkor. Kyrkans enhet är inte längre bara ett slagord, den rymmer en verklighet av ett intensivt sökande efter nya möjligheter att stärka enheten och övervinna det som skiljer. Också Lutherska världsförbundet står mitt uppe i den världsvida ekumenikens tjänst. Men utgör då inte en sådan konfessionell organisation som Lutherska världsförbundet ett hinder för ekumeniken? Erfarenheten visar att ekumenik, rätt förstådd, snarare gagnas än hindras av internationell, konfessionell arbetsgemenskap. Vårt världsförbund bygger på en bekännelse, baserad på vårt lutherska arv. Därmed har vi en utgångspunkt för en dialog också i den världsvida missionens sammanhang, som kanske kan föra oss in i en djupare gemenskap med andra konfessioner än den, som förmedlas genom allmänkristna proklamationer om ett broderskap, som på sin höjd leder

till en konstlad enhet kring «neutrala» uppgifter. Inför Porto Alegre finns det därför ingen anledning för oss att förneka betydelsen av luthersk tro, bibelsyn och teologiskt tänkande. Här ställs vi tvärtom inför uppgiften att på nytt hämta inspiration från vårt lutherska arv för att bättre kunna tjäna den världsvida missionens sak, samtidigt som vi står öppna för att dela med oss åt och själva taga emot från andra kristna bröder, under ödmjukt erkännande av, «att här är vår kunnskap ett styckverk».